

GREETJE VAN DEN BERG

Allemanskind

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Zoals elke moeder herinnerde ook Hylkje Visserman zich het moment van de geboorte van haar eerste kind als de dag van gisteren. Die eerste bevalling en de kreetjes van Grace hadden iets bij haar teweeggebracht dat zijn weerga niet kende. Het glibberige lijfje op haar borst, de donkere haartjes, de fel trappende beentjes: ze voelde een ongekend geluk en een intense liefde die tranen naar haar ogen stuwden, maar tegelijk een diepe onzekerheid, vermengd met eenzaamheid want ze was een alleenstaande moeder en de toekomst was onzeker.

‘Prachtig...’ verzuchtte haar tante Annet, die in de maanden van haar zwangerschap haar steun en toeverlaat was geweest en haar ook tijdens de bevalling had bijgestaan. ‘Ze is echt prachtig. Kijk dat neusje, die nageltjes...’

Hylkje zag het zelf ook. Ze zag dat het een prachtig kind was, háár kind... En dat was Grace gebleven, ook toen Redmer kwam en

een echte vader voor haar oudste dochter probeerde te zijn. Daarna waren Rommy, Linda en Pelle geboren en bij alle drie had ze dat diepe geluk ervaren. Toen was ze niet langer alleen. Ze had Redmer aan haar zijde, die de blijdschap over de nieuwgeborene met haar deelde. Hun gezin was goed en compleet. Zo had ze dat al die jaren ervaren, ook nadat die brief uit Italië was gekomen vol woorden van wroeging. Na haar eerste schrik en ontredde-ring had ze samen met Redmer besloten om te doen alsof die brief er nooit was geweest.

Destijds leek dat de enig juiste beslissing, vooral in het belang van Grace, die toen nog maar twaalf jaar was. Het belang van Grace stond voorop, haar mooie meisje, haar oogappel, al zei Hylkje dat laatste nooit hardop. Als Grace oud genoeg was, zou ze haar de waarheid vertellen, maar wanneer was ze oud genoeg? Grace was nu bijna eenentwintig. Voor Hylkje was dat de uiterste limiet. De dag na haar eenentwintigste verjaardag zou ze het vertellen. Ze was het echt van plan.

‘Je bent een angsthaas,’ zei Harmieke Winters gedecideerd. ‘Dat is het wat erachter zit. Je bent er gewoon bang voor.’

‘Niet waar.’ Grace voelde zich aanmerkelijk minder overtuigd. Ze keek naar haar vriendin die tegen de zijkant van de glazenabri leunde. In vergelijking met Harmieke was zij altijd de angstaas. Harmieke stapte overal op af. Grace liep sinds hun kennismaking in het eerste jaar van hun opleiding Communicatie in haar kielzog. ‘Maar je moet het natuurlijk helemaal zelf weten,’ vervolgde Harmieke bijna onverstaaanbaar met het elastiek van haar paardenstaart in haar mond, terwijl ze haar haren uitschudde om ze vervolgens weer samen te binden in een staart. ‘Ik wil je niet dwingen om op zoek te gaan. O gelukkig, daar is de bus eindelijk.’ Ze pakte haar trendy tas van de grond en glimlachte naar de chauffeur die vlak voor haar stopte en de deuren opende. Met één hand hield ze haar korte rokje naar beneden terwijl ze in de bus stapte en incheckte. De chauffeur keek over zijn schouder toen ze naar achteren liep.

Grace volgde haar schoolvriendin. Ze hoopte dat Harmieke het onderwerp nu zou laten rusten, maar toen de bus Zwolle uitreed om op weg naar Emmeloord te gaan, kwam ze weer terug op het onderwerp.

‘Je vader is overleden, maar het is toch mo-

gelijk dat hij daarvoor nog meer kinderen heeft gekregen?’

‘Hij was nog jong toen hij overleed.’ Grace friemelde aan het gespje van haar tas en keek naar buiten. De dag was druilerig maar de bermen waren geel van speenkruid en paardenbloemen, en het groen was jong en veelbelovend.

‘Hij was nog veel jonger toen jij geboren werd.’

‘Laat het rusten.’ Grace kreeg er ineens genoeg van. ‘Wat heb ik eraan als ik nog ergens familie in Italië blijf te hebben? Er is in ieder geval een afschuwelijke oma, en tantes die ook al niet zo aardig zijn. Die hebben nooit interesse in mij getoond. Andersom hoef ik nu ook geen kennis met hen te maken. Als je het zo interessant vindt, zoek het dan zelf uit op internet, maar laat mij erbuiten.’

‘Toch blijf ik erbij dat het angst is. Je bent bang om familieleden van je vader te ontmoeten, want jij bent altijd bang voor het onbekende.’

Grace zweeg. Ze pakte haar boek met de leerstof voor organisatiekunde erbij en sloeg het open.

Harmieke zei ook niets meer. Ze pakte

haar iPod, zocht muziek en stopte de dopjes in haar oren. Grace was ervan overtuigd dat Harmieke thuis via internet op zoek zou gaan.

Ze had haar misschien niet moeten inlichten over haar Italiaanse vader. Kennelijk prikkelde dat de fantasie van haar vriendin. Dat Davide, de vader van Grace al jaren geleden was overleden, was een gegeven waarover ze verder met vrijwel niemand sprak. Ze had hem nooit gekend. Summier had haar moeder eens verteld hoe ze een relatie met Davide Allegri had gekregen tijdens een vakantie in Italië. Helaas was daar een einde aan gekomen toen haar moeder zwanger bleek. Davide drong aan op het afbreken van de zwangerschap. Zijn familie, en dan vooral zijn moeder, hadden haar moeder ronduit onbehoorlijk behandeld en zo was haar moeder destijds zwanger en gedesillusioneerend naar Nederland teruggekeerd.

Haar ouders lieten haar vallen. Tante Annet niet.

Op aandringen van haar tante had haar moeder herhaaldelijk geprobeerd om per brief contact met Davide te krijgen. Ze had zelfs foto's van Grace opgestuurd, maar het bleef stil tot de dag dat de brief van de moeder van Da-

vide arriveerde. Kort en zakelijk werd haar meegedeeld dat Davide was overleden. Over de oorzaak werden geen mededelingen gedaan.

Met dat gegeven leefde Grace, en niets in haar had behoefte gevoeld om in Italië op zoek te gaan naar familieleden. Waarom zou ze? Ze had twee halfzusjes en een halfbroertje, die ze nog nooit als half had beschouwd. Redmer zag ze al die jaren echt als haar vader. Waarom zou ze op zoek gaan naar familie die niets aan haar moeder en haar gelegen had laten liggen? Had dat te maken met angst zoals Harmieke beweerde? Ze voelde gewoon geen enkele behoefte, dat was het.

‘Ik wil er echt niets meer over horen, ook niet als je zogenaamde familie van me vindt,’ bond ze Harmieke nog eens op het hart, maar die reageerde niet. Met gesloten ogen luisterde ze naar de muziek op haar iPod.

Drie dagen later kwam Harmieke erop terug, aarzelend, zoekend naar woorden. ‘Grace... ik weet dat je er niets over wilt weten, maar ik moet iets met je delen.’

Ze zaten samen in het restaurant van de hogeschool, Harmieke achter een enorme

aardbeienmilkshake, Grace dronk vers sinaas-appelsap. Later bedacht Grace dat het vreemd was dat ze niet direct aan haar Italiaanse vader en zijn familie had gedacht. Na hun gesprek in de bus leek dat onderwerp uit haar brein gewist. Misschien had ze er gewoon niet meer aan willen denken. ‘Kom maar op,’ zei ze daarom opgewekt.

‘Ik heb op internet naar je familie gezocht en de naam van je vader ingevoerd...’ Harmieke boog zich voorover en legde haar hand op die van Grace. ‘Kan het zijn dat je vader nog leeft?’

‘Begin je nou weer?’ Geërgerd zette Grace haar glas op tafel. ‘Ik wil er niets over horen...’

‘Grace... je vader heet toch Davide Allegri?’

‘Heette,’ verbeterde ze automatisch.

‘Op die naam heb ik gezocht in combinatie met de naam van het dorp. Jaarlijks wordt daar een wijnfeest georganiseerd en twee jaar geleden schreef hij daarover een column. Twee jaar geleden, Grace... Er stond zelfs een foto bij.’

‘Dat moet een misverstand zijn. Doe me een plezier en hou op te wroeten. Niemand

wordt hier beter van.'

'Waarom beweert jouw moeder dat hij niet meer leeft?'

'Hou op!' Haar stem klonk hard. Rondom hen vielen gesprekken stil.

Harmieke zuchtte. 'Ik wil je niet overstuur maken, maar als je vader nog leeft, heb je er recht op om dat te weten. Ik keek naar die foto en zag dat je op hem lijkt.'

'Ik lijk op m'n moeder.'

'Je hebt vast ook dingen van je vader. Echt Grace, je hebt er recht op om te weten dat je vader leeft. Het gaat om je vader...'

'Redmer is mijn vader. Met die Italiaanse man wil ik niets te maken hebben.' Grace dempte haar stem. 'En ik geloof ook niet dat mijn vader nog leeft. Waarom zou mijn moeder erom liegen? Het zal wel familie zijn, een neef of zo. Bemoei je nu alsjeblieft met je eigen zaken en hou op.'

Binnen in haar trilde de onzekerheid.

Ze schoof haar stoel achteruit en stond op. 'Ik ga naar het toilet, en laat me alsjeblieft even alleen.'

Opgelucht constateerde ze dat Harmieke haar niet volgde. In de witbetegelde toilet-ruimte was het stil. Grace waste haar handen

en keek naar zichzelf in de spiegel. Natuurlijk was het een misverstand. Haar moeder verzon toch niet zomaar dat haar vader niet meer leefde? Ze kamde haar lange donkere haren. Hoe kwam Harmieke erbij dat zij op een vreemde man leek? Als het om een neef ging, was dat natuurlijk wel mogelijk. Haar neus was anders dan die van haar moeder, smaller en spits. Misschien had ze dat wel van haar vader... Wat kon het schelen? Ze keek op haar horloge. Het liefst zou ze nu naar huis gaan, maar ze moest nog twee uur en plichtsgetrouw als ze was, verliet ze even later de toiletruimte om naar de collegezaal te gaan. Ze ging niet naast Harmieke zitten.

Van het hoorcollege over het belang van marketingcommunicatie kreeg ze bijna niets mee. Haar gedachten bleven cirkelen om de opmerking van Harmieke. Ze wilde het niet geloven. Het was eenvoudigweg onvoorstelbaar dat haar moeder al die jaren had gelogen. Waarom zou ze?

Maar een donkere onzekerheid leidde haar af van de woorden op het scherm voor in de zaal. Ze hoorde nauwelijks wat de docent zei en de twee college-uren duurden eindeloos,